

WOLKROVINY

ČÍSLO 32

PROSINEC 2017

CHTÍČ, ABY SPAL

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora.....	3
Aktuality	4
Den otevřených dveří	4
Vánoční debatiáda	6
Vánoce ve světě	7
V Rusku – Mgr. Jelena Nečasová	7
V Americe – Steven Schwartzhoff.....	9
Na Kubě – Adela Jaime-Cardona.....	10
Ve Francii – Mgr. Marion Berard	11
Rozhovor s Mgr. Johanou Corrigan	12
Post scriptum	14
Vánoční wol(kr)oviny	17

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u prosincového čísla našeho časopisu. Všichni už samozřejmě žijeme v očekávání brzkých Vánoc a oslav Nového roku, a proto jsme pro vás připravili několik zajímavostí a rozhovorů týkajících se toho, jak se Vánoce slaví v jiných zemích, čím se liší od vánočních svátků v České republice a čím jsou si naopak podobné. Dále tu samozřejmě najdete pravidelnou rubriku Post skriptum, tentokrát s absolventem Mgr. Vratislavem Havlíkem Ph.D.

A nyní už bych vám jen chtěl popřát za celou redakci veselé Vánoce a hodně štěstí v novém roce 2018 a doufám, že našemu časopisu zůstanete věrni.

Dominik Zajíček

Aktuality

Den otevřených dveří

Dne 13. 12. se na naší škole uskutečnil den otevřených dveří. Pro případné zájemce o studium byl přichystán bohatý doprovodný program, kdy si mohli vyzkoušet různé chemické pokusy pod vedením paní profesorky Hájkové, ve výtvarné učebně tvorbu vlastních svíček, poznávání nerostů a hornin či různých kostí v biologické učebně, ve třídě angličtiny byli pohoštěni čajem.

Vánoční debatiáda

V pondělí 18. prosince se na GJW i tento rok konala tradiční Vánoční debatiáda organizovaná naší školou (ve spolupráci s Českou debatní společností). Pro neznalé, debatiáda je, jak již z názvu vyplývá, soutěž v debatování mezi dvěma protistranami. Základem každé debaty je jisté stanovisko - teze. Afirmiční strana tuto tezi obhajuje, zatímco negační strana se ji snaží vyvrátit. Pětičlenné týmy se skládají ze tří řečníků a dvou otázkařů. Řečníci musí využít silných a neprůstřelných argumentů, aby podpořili postoj svého týmu, úkolem otázkařů je pokládat otázky protivníkovi a pokusit se jimi podkopat jeho tvrzení. Debata probíhá velmi kultivovaně, u řečnického pultu se střídají obě strany a v 3 - 7 minutových intervalech prezentují své postoje. Rozhodčí hodnotí zejména to, kdo více obhájil své stanovisko, hodnotí se však také kvalita projevu, strukturování, týmová spolupráce a mnoho dalších aspektů.

GJW bylo na této soutěži zastoupeno týmem Le Debatours ve složení Tereza Pindáková, Jakub Jílek, Samuel Livingstone, David Majirský a Petr Pazdera. Naším úkolem bylo obhájit tři teze: Účtenková loterie není prospěšná státu, Zákon o zákazu kouření byl krok špatným směrem a Mobilní telefony by měly být ve výuce povoleny. Jak nejspíš sami cítíte, všechny tyto "názory" jsou spíše opakem toho, co je konvenčně uznáváno, respektive všechny teze, které jsme měli za úkol obhájit, zpochybňují současně fungující systém. To, zda bude váš tým na kladné či záporné straně, se rozhoduje minutu před začátkem debaty, takže musíte být na sto procent připraveni stát na obou stranách. I přes naši připravenost jsme však vyhráli pouze jednu ze tří debat, a vzhledem k součtu celkového skóre jsme se umístili jako sedmí. Výsledek je to nicméně i tak poměrně dobrý, jelikož pro Sama to byla jeho první debatní zkušenost a pro nás ostatní to byla po celém roce první taková soutěž. Odnесли jsme si plno nových zkušeností a těšíme se na další debaty, které nás čekají a v kterých snad budeme schopni předvést náš plný potenciál.

Vítězným týmem byl tým Mimo a riadne z Školy pre mimoriadne nadané deti a gymnázia v Bratislavě.

Jakub Jílek

Vánoce ve světě

V Rusku – Mgr. Jelena Nečasová

Já jsem vyrůstala v Rusku za komunismu a v té době byly náboženské tradice a víra vůbec potlačovány jako něco nežádoucího, takže i Vánoce, pokud se někde slavily, tak to šlo jaksi do ztracena.

Ale i tak, kdybych v dnešní době srovnávala Vánoce zdejší a pravoslavné Vánoce v Rusku, tak si myslím, že ty pravoslavné mají takové ucelenější křesťanské jádro. Zatímco v Česku slaví Vánoce jak křesťané, tak i ti, kteří normálně do kostela nechodí, lidé se spolu přirozeně schází v rodinném kruhu a je to prostě něco zábavného a krásného, ale u nás je to především svátek věřících.

A protože se v Rusku to slavení Vánoc docela potíralo a my jsme je v rodině normálně neslavili, tak se vlastně všechno vztahovalo k novoročním oslavám, a proto vám můžu říct, co jsem jako dítě zažila v rámci těch novoročních oslav. Ty probíhaly na pracovištích, ve školách a všude to bylo takové pompézní a vznešené. Všechno se to slavilo ke sklonku roku kolem 25. až 27., neprobíhalo to všechno v rámci jednoho dne. Ve škole to probíhalo tak, že pár dní před prázdninami se dovezl ohromný sváteční strom, který se umístil do tělocvičny, a žáci si na závěr roku připravovali takový novoroční karneval, kde měli různá vystoupení, nějaká čísla, tance, písničky nebo scénky, a potom dostávali dárky od Dědy Mráze. To je ruská obdoba amerického Santa Clause a ten měl celé tohle vystoupení na starosti. Především dětem chystal dárky spolu se svou vnučkou, které říkáme rusky Sněguročka.

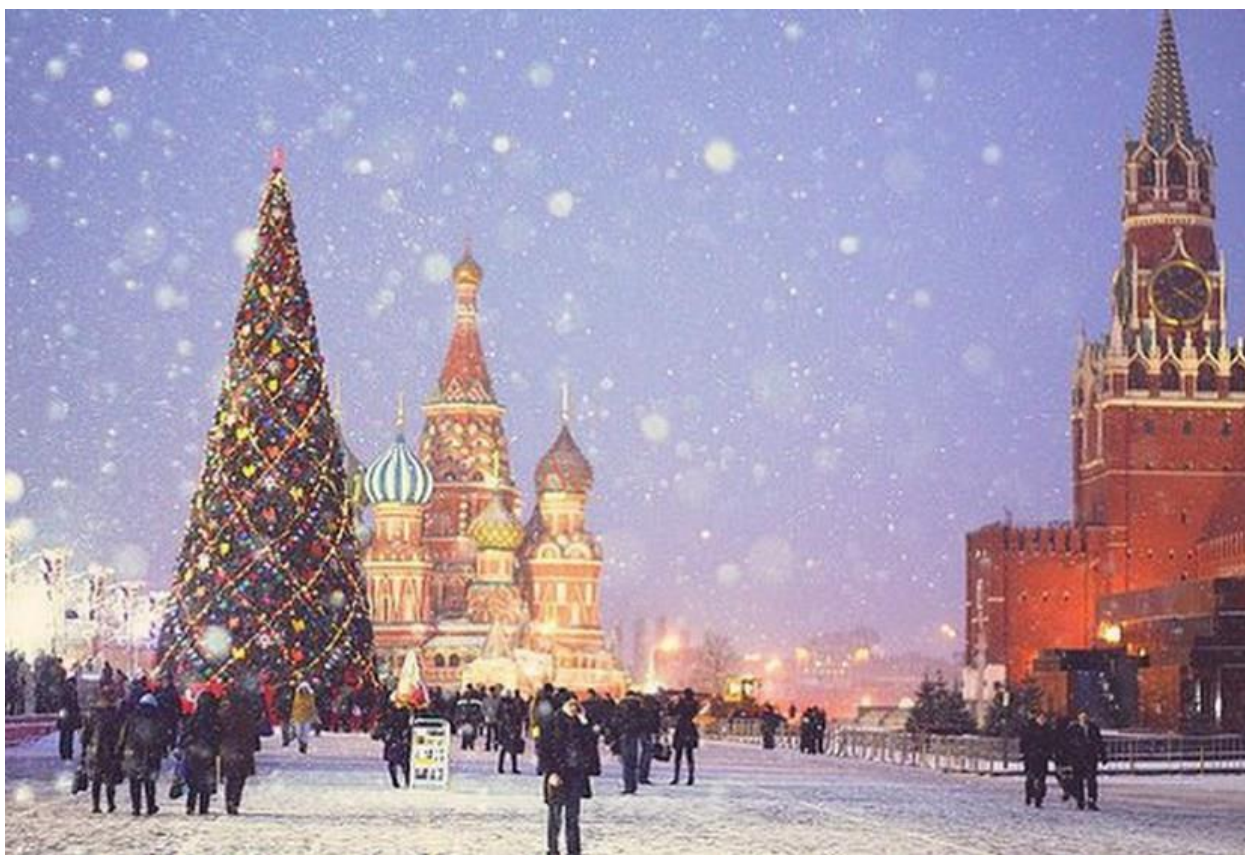

Na téhle akci vystoupily všechny třídy, vyhlášoval se vítěz, potom se děti točily v tanečku kolem toho stromu a nakonec dostávaly od Dědy Mráze ty samotné dárky a celé to bylo moc hezké. Samozřejmě tam byli i pedagogové, vedení školy a jako diváci přicházeli rodiče, babičky, dědečkové, sourozenci, vlastně všichni, kdo mohl, takže školní tělocvična byla úplně plná.

Ještě se mi líbilo, že na novoroční slavnost se nedalo přijít jinak než v karnevalovém kostýmu, který ale nebyl ledabyle odbytý. Zatímco teď se dá nějaký kostým koupit normálně v obchodě, tak tenkrát ty možnosti takové nebyly a muselo se to všechno dělat ručně, a právě o to cennější ten kostým byl. Pak se předával z generace na generaci (*smích*) nebo ho starší sourozenec dal mladšímu sourozenci, ale většinou se každý rok snažily děti, aby měly ty převleky nové. Já jsem je navíc měla moc dobře zpracované, protože má maminka byla kreativní švadlena, takže mi to pokaždé ušila opravdu vyšperkovaně. Jednou jsem třeba šla za Matrjošku, potom za Sněguročku a jeden rok jsem byla i Karkulka a všechno to byly nádherné kostýmy.

Jak se rozeběhly prázdniny, tak se novoroční oslavy přesunuly do domácností. Doma mí rodiče pořizovali jako všechny ostatní rodiny novoroční stromeček, který byl vždy krásně nazdobený, předávali jsme si dárky a úplně nejlepší byl ten Silvestr, jak tady říkáte, samotné uvítání toho nového roku, protože při něm se sešla celá rodina, v televizi jako i tady běžely krásné zábavné pořady, oblíbené filmy a vařilo se dobré jídlo. Zatímco tady v Česku je jídlo tradiční, jako kapr, bramborový salát, vánoční cukroví a tak podobně, tak u nás není žádné pevné novoroční menu, proto se vždycky nachystalo to, co měli všichni nejraději, udělal se třeba dort anebo nějaké zákusky.

Ještě bych chtěla k těm Vánocům říct, že pravoslavní je mají až v lednu a to je posunuté kvůli juliánskému kalendáři, až tak na 6. a 7. Ale protože já jsem přijela do Česka v roce 1991 a od té doby se mi nepodařilo jet do Ruska zrovna na Vánoce nebo na Nový rok, tak jenom zprostředkovaně můžu říct, že lidi, kteří jsou opravdu věřící, mají ve zvyku jít před Vánocemi do kostela a přemýšlet o sobě, o životě rozjímat, meditovat nebo zpytovat svědomí. A to i přesto, že některé kostely byly v komunistických časech zničeny, některé zavřeny (a bavím se o těch nejznámějších, třeba z velkých měst v Rusku). Někdy se je i podařilo obnovit a například na vesnicích lidé pořádají i sbírky a za tyhle vybrané peníze vybudují svatostánky nové.

Zdroje obrázků: <https://www.topzine.cz/ruske-vanoce-a-novy-rok-maraton-oslav-trva-dva-tydny>
<http://christmasphotos.co/christmas-in-moscow-russia-27-photos/>

V Americe – Steven Schwartzhoff

To, jak probíhají Vánoce v Americe, je samozřejmě docela známé z filmů. Slaví se na rozdíl od Česka 25. prosince, děti si přitom na krb věší ponožky a posílají takzvané „spin card“, aby k nim Santa mohl přijít. My jsme to měli tak, že jsme museli, protože nás bylo sedm dětí, čekat ráno na naše rodiče, než se probudí, ti pak šli dolů a ukázali nám, co je tam od Santa Clause nachystané.

Před Vánocemi ještě děti chodí do obchodních domů, kde sedí nějaký Santa Claus a oni mu mají říct, jak se během roku chovaly. Je docela pověstné, že tihle Santové jsou většinou starší alkoholici a bezdomovci, protože obvykle jenom takoví lidé mají příležitost k práci o vánoční sezoně. I když dneska už to začíná být docela organizované, existují už i profesionální firmy, které vyloženě dělají nějaký vánoční program pro děti. Často se musí objednat předem na internetu a někdy to stojí i docela dost peněz mít fotku se Santou Clausem. Teď je to celkem známé na sociálních sítích, když všichni sdílí nějakou svou fotku se Santou, přestože to je ve skutečnosti někdy ten opilec.

Ale není to tak vždycky, já jsem byl třeba s dcerou předminulý rok v Americe, šli jsme tam na takový vánoční oběd pro osamělé a tam těm lidem dával jídlo nějaký dobrovolník převlečený za Santu, který byl spokojený, že může někomu pomoci.

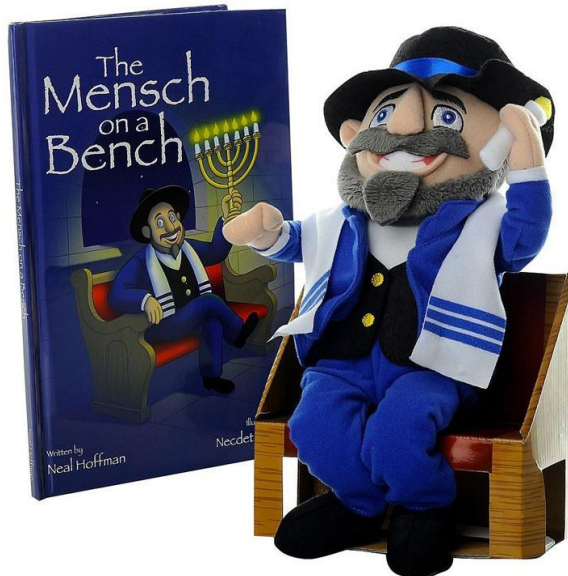
Teď asi od roku 2005 se začíná objevovat nová tradice „The Elf on the Shelf“. Ta spočívá v tom, že děti většinou po Dni díkuvzdání, který je vždy čtvrtý čtvrtek v listopadu a právě po něm by mělo začínat to pravé vánoční období, dostávají malou figurku elfa s knížkou, kde se píše, jak je ten elf magický, že se přes den schovává

v domě a každý večer pak odlétá zpět na severní pól, kde říká Santovi, co dítě dělalo přes den dobrého a špatného. V Česku by se řeklo, že je to takový práskač, průzkumník. A každý večer se schovává někde jinde a děti by měly každé ráno vstát a hledat, kde se schoval. Mají sice oficiálně zakázáno se ho dotýkat, protože pak by ztratil svoje kouzlo, ale to se samozřejmě taky moc nedodržuje. Někteří rodiče si na tom dávají hodně záležet, a tak i každý večer píše pro své dítě dopis s tím, co dělal přes ten den dobře atd.. Je poznat, že to mají děti rády a že jejich rodiče mají nějakou představivost třeba při schovávání figurky, někdy to dají třeba mezi hračky nebo potom mezi panenky. Od toho roku 2005 to vážně začalo být velmi populární.

Ale protože v Americe samozřejmě nejsou všichni křesťané, je tam i početná židovská komunita, tak se často objevují snahy ze strany židovských rodin začlenit Vánoce do jejich náboženství. Takže židé si domů obvykle pořízují vánoční stromek, i když oni mu neříkají jako křesťané „Christmas tree“, ale „Hanukkah bush“. Na něm potom mají i nějaké ozdoby, samozřejmě s židovskou tematikou.

Před pár lety se někdo pokusil přetvořit i ‚The Elf on the Shelf‘ do nějaké nové židovské tradice, a tak se objevil takzvaný ‚The Mensch on a Bench, což je figurka postaršího židovského muže, který sedí na lavici a hlídá židovský svícen, menoru, aby nezhasl. V podstatě je to podobné jako ‚The Elf on the shelf‘ a na to, že se to objevilo teprve před pěti lety, začalo to být poměrně úspěšné. Postupně k tomu začali přidávat i nějaké doplňky, drobnosti, stejně jako k tomu elfovi. K němu například začali dávat i certifikát potvrzující adopci elfa, který vám ještě říká, abyste šli na internet, tam se zaregistrovali a pojmenovali svého elfa. Přitom z vás ale vydolují emailovou adresu a osobní údaje.

Tohle se často objevuje v různých

kulturách, taková tradice o schovávání a hledání nějaké věci. Existuje třeba ještě zvyk s ‚Christmas pickle‘, o kterém si sice Američané myslí, že pochází z Německa, ale v Německu to nikdo nezná, a ten zase spočívá ve schovávání ozdoby, která se podobá okurce. V některých rodinách to dělají tak, že každý den posunují tu okurku blíž k vánočnímu stromku, a když ji děti najdou, tak dostanou nějakou odměnu.

Zdroje obrázků: <http://www.mirror.co.uk/news/uk-news/what-elf-on-shelf-funny-9370555?service=responsive>

<http://sharktankshopper.com/product/mensch-on-a-bench/>

<https://www.nytimes.com/2016/12/23/world/what-in-the-world/christmas-germany-weihnachtsgurke-pickle.html>

Na Kubě – Adela Jaime-Cardona

Hlavní tradicí u nás je, že se u stolu sejde úplně celá rodina, včetně prarodičů, dětí i vnučat. Sedíme všichni pospolu a jíme tradiční cukroví. Tak jako u vás je tradicí smažený kapr s bramborovým salátem, tak je u nás tradicí vepřové maso s rýží a pro spoustu Čechů neznámé druhy zeleniny. Například takové velmi dlouhé zelené banány, které se připravují jako smažené hranolky. Dále je pro nás tradičním jídlem malanga, která se připravuje podobně jako české bramboráky, jsou ale podstatně menší. Do tradičního vánočního menu patří i černé fazole.

Děti u stromečku zpívají písničky, recitují i různé básničky. Stromeček máme stejný jako tady v Čechách. Zpívané koledy jsou anglické nebo španělské. Dárky děti dostávají na Štědrý den a potom ještě 6. ledna. Vyrábí se i betlémy. Vánoce jsou hlavně o tom, že jsme všichni pospolu a užíváme si tyto vzácné chvíle společně, a to bez stresu a jiných nepříjemností.

Nový rok se slaví podobně jako tady. Sejdeme se a čekáme na půlnoc se sklenicí dobrého šampaňského.

Zdroje obrázků: <http://www.quericavida.com/whats-rico/tasty-trends/malanga-and-its-history-in-latin-america>

Ve Francii – Mgr. Marion Berard

Hlavním rozdílem je, že Vánoce u nás ve Francii se slaví až 25. prosince. O den dříve, tedy 24. prosince, probíhá velká slavnostní večeře, tradičně kolem sedmé hodiny večerní. Neodmyslitelnou součástí je *aperitiv*, většinou šampaňské nebo víno, kterým celá slavnost začíná. Předkrmem jsou husí játra, různé chipsy nebo třeba plody moře, jako je humr, ústřice, uzený syrový losos nebo šneci. Hlavním jídlem je pak krocan s kaštaný. Typickým dezertem je čokoládová roláda, které se říká *buche*, což znamená poleno. Symbolizuje to poleno dřeva, které se dávalo do krbu, aby zajišťovalo teplo během svátků. Večer se sejde celá rodina u stromečku a zpíváme různé koledy. Malé děti přednáší modlitbičku, aby jim Santa přinesl dárky, po kterých touží. A právě následujícího rána – to znamená 25. prosince – přichází samotné rozbalování dárečků.

Advent ve Francii slaví pouze na severovýchodě u hranic s Německem. Na zbytku území je advent skoro cizí. Nedodržují se adventní tradice. Například chybí adventní věnce, pečení cukroví i mikulášská nadílka. Fenoménem poslední doby jsou vánoční trhy, které probíhají na skoro celém území Francie.

Oslavy Nového roku se drží spíše v přátelském duchu. Kolem osmé hodiny večer se vždy sejdeme u někoho v bytě. Každý, kdo může, přinese buď jídlo, nebo pití. Náš Silvestr se však liší tím, že ohňostroj je spíše výjimečnou záležitostí. Držíme se jen hudby a tance.

Adriana Kotulová, Denisa Jurdová

Rozhovor s Mgr. Johanou Corrigan

1) Odkud pocházíte?

Pocházím z Postřelmova u Zábřehu na Moravě, kde jsem navštěvovala i základní školu a gymnázium.

2) Na našem gymnáziu učíte hudební výchovu a anglický jazyk. Proč jste se rozhodla pro tuto kombinaci?

Již od malička jsem chtěla pracovat s hudbou. Zamýšlela jsem se stát se operní zpěvačkou. K této dráze jsem měla taky původně namířeno. Dostala jsem se na konzervatoř, ale později jsem si uvědomila, že bych chtěla také rodinu. Z toho důvodu se mi zdála učitelská profese daleko lepší. Velkým vzorem pro mě byla moje maminka a babička, které byly také učitelkami, a tak jsem si řekla, že tato práce pro mě bude příznivější. Angličtina mě bavila již ve škole, takže to byla jasná volba. Moje maminka má vlastně stejnou kombinaci předmětů jako já, takže i tohle sehrálo důležitou roli.

3) Ovládáte i jiné cizí jazyky, případně, které byste ještě chtěla umět?

Cizí jazyky jako takové miluju a mým úplně nejoblíbenějším je španělština, do které jsem se zamilovala již ve svých 15 letech. Učila jsem se ji sama z různých knih. Povedlo se mi dosáhnout i certifikátu B1. Mám i mezinárodní certifikát z němčiny. Pokoušela jsem se i o ruštinu, ale příliš daleko jsem se nedostala. Ráda bych se naučila francouzsky, ale bohužel není příliš mnoho času.

4) Spolupracuje se Vám lépe s mladšími nebo staršími studenty? Učíte totiž obě skupiny.

Já myslím, že lépe spolupracovat se dá s těmi staršími. S těmi mladšími musíte spíše pracovat, aby vám šli takzvaně na ruku. Ale baví mě to s oběma věkovými skupinami. Možná, že s těmi mladšími mám více zkušeností, protože jsem před mateřskou dovolenou pracovala nějakou dobu i na základní škole. Pracovala jsem ale i na pomaturitním studiu, takže se dá říct, že i ti starší studenti jsou mi blízcí. Zkrátka, těším se do hodin k mladším i starším studentům.

5) Když ovládáte tolik cizích jazyků, jak je využíváte ve svém běžném životě?

Například při sledování filmů. Raději si pustím film v cizím jazyce než s českým dabingem nebo titulky. Doporučuji i vám - studentům, abyste si vybrali seriál nebo film, který vás baví, a sledovali ho v tom původním jazyce, i když ze začátku možná nebudete rozumět všemu. Seriály jsou velmi dobré v tom, že když v něm najdete to správné zalíbení, tak budete chtít vědět, jak děj pokračuje a jak se situace vyvíjí dál. Proto ho budete sledovat dál a dál a

s porozuměním to bude také čím dál lepší. Je jasné, že u „naučných“ dokumentů nevydržíte, proto začnete s něčím, co je vám blízké. Teď v předvánočním čase komunikujeme i doma s manželem mezi sebou, a to hlavně španělsky. Jedná se většinou o situace kolem vánočních dárků, hlavně před dětmi, aby nám nerozuměly a měly tak zaručené překvapení. Dále ráda čtu i cizojazyčné knihy a sleduju zprávy ze zahraničí.

6) Když pomineme jazyky,

jaké další věci vás baví?

Hrozně ráda se starám o domácnost. Ráda vařím a docela ráda i uklízím. Samozřejmě na prvním místě je pro mě má rodina a hlavně děti, se kterými trávím asi nejvíce času. S dětmi je totiž možné dělat i takové věci, které byste za normálních okolností nedělali. A právě to činí ten život takový veselejší, pestřejší a nepředvídatelnější.

7) Která z těchto dvou věcí je vám milejší?

a. Kniha nebo film?

Jednoznačně kniha.

b. Ovoce nebo zelenina?

Ovoce.

c. Kočky nebo psi?

Spíše psi.

d. Sukně nebo kalhoty?

Raději volím sukně.

e. Česká republika nebo zahraničí?

Česká republika.

f. Na střední škole jste měla raději chemii nebo matematiku?

Abych byla upřímná, tak ani jedno. Ale raději jsem mívala chemii.

Adriana Kotulová, Denisa Jurdová

Post scriptum

Tento měsíc jsme pro vás připravili rozhovor s Mgr. Vratislavem Havlíkem, Ph.D., absolventem našeho gymnázia. Na Fakultě sociálních studií v Brně na Masarykově univerzitě, kde nyní působí, vystudoval evropská a mediální studia.

Proč jste si vybral zrovna evropská a mediální studia?

Já jsem se v roce 2004, tuším v lednu, rozhodoval, kam mám jít po gymnáziu. Čerpali jsme z učitelských novin, což samozřejmě nebyl jediný zdroj, dalo se podívat i jina, někde na internet, ale hlavně v těch učitelských novinách jsme měli naservírované kombinace různých vysokoškolských oborů. Já jsem věděl, že bych chtěl studovat nějaký obor, který je humanitní, ideálně politologicky laděný, protože jsem se vždycky zajímal o politologii, historii a jazyky. Problém byl, že v případě těch jazyků jsem si říkal, že mnohdy je lepší jazyk umět, než ho studovat, navíc ta znalost jazyka se dá využít i v jiných oborech. Takže jsem to měl vlastně celkem úzké, věděl jsem, že se budu hlásit na práva, že se budu hlásit na historii, a pak se mi nabídla možnost studovat na Fakultě sociálních studií. K tomu jsem chtěl nějaký politologický obor a evropská studia je vlastně politologie zaměřená na evropské teritorium. Dále mi k tomu spadla žurnalistika, vlastně už ani nevím proč a když nad tím zpětně přemýšlím, už bych se asi takhle ani nerozhodl, ale připadá mi to, že jsem si tenkrát chtěl jaksí rozšířit meze svých schopností, takže jsem si nechtěl dát dva podobné obory, ale dva obory odlišné, a takhle to vzniklo.

Na této katedře působíte i teď?

Ano, já pracuji na Katedře mezinárodních vztahů a evropských studií, tam, kde jsem tedy původně před lety ten obor vystudoval, a tak jsem tam nakonec zůstal. Čili se celkem brzy ukázalo, že žurnalistiku studuji jenom proto, abych ji studoval (*smích*), a že se budu věnovat tomu druhému z těch oborů, tedy těm evropským studiím.

V čem spočívá náplň Vaší práce?

Já jako člen katedry dělám prakticky několik typů činností. Jednak vyučuji, povinné a nepovinné předměty, se vším, co k tomu patří, takže třeba zkouším studenty, a tak podobně. Dále druhá největší část mé práce je publikační, to znamená, že se ode mě očekává, že budu dělat nějaký vlastní výzkum a později publikovat jeho výsledky. Ten výzkum nemusí být ani přímo můj, že bych ho dělal sám, ale pracuji v nějaké skupině. A třetí část je, že ho budu nejen publikovat, ale že s ním budu seznamovat i politologickou obec, to znamená třeba na konferencích, kdy jezdím jednak na domácí a především zahraniční konference, kde je průběžně informuji o tom výzkumu.

Byl jste během Vašeho studia i na nějakých stážích v cizině?

Ano, během bakalářského studia jsem byl na pětíměsíční studijní stáži ve Vídni, pak během magisterského studia na pětíměsíčním pobytu v Drážďanech a po studiu jsem byl na pětíměsíčním tentokrát již pracovním pobytu v Mnichově, kde jsem už učil nějaký vlastní předmět a během toho jsem tam psal svou vlastní disertační práci.

K humanitním vědám jste začal tíhnout na gymnáziu?

Ano, k humanitním vědám jsem tíhl už na gymnáziu. Tehdy mi bylo jasné, a bylo to vidět i z mých známek, že matematika, fyzika a chemie, potažmo biologie asi nebudou směrem, kterým se budu ubírat. Takže jsem věděl, že to budou nějaké humanitní obory nebo jazyky, ale u těch jazyků, i když mě bavily nejvíce, tak jsem u nich věděl, že by se mi mohlo stát, že bych skončil jako učitel. A nic proti učitelské profesi, té já si velice vážím, ale nikdy jsem nechtěl učit na základní nebo střední škole, i když vidíte, také jsem vlastně učitel. Jenže na vysoké škole se to tak nebere, že bychom se označovali jako učitelé, protože u nás ta část z těch pomyslných čtyřiceti hodin, kterou reálně učíme, je méně než čtvrtina, možná až šestina celého času z celé té naší pracovní náplně, takže se vlastně za učitele nepovažuji.

Co Vás nejvíce zajímá v evropské politice?

Zajímá mě více věcí, z nichž minimálně dvě jsou velmi odlišné. Za prvé mě zajímá role měst a regionů v evropské integraci, jak se mohou česká města prosadit v evropské politice, a to ať už jsou to města menší jako Prostějov a Přerov nebo města větší, kde je to více pravděpodobné, jako Brno a Praha, jestli se vůbec chtějí prosadit, jestli to dělají, říkají své zájmy, problémy, které je v Evropě trápí, jestli je říkají Bruselu a jakými způsoby je říkají, koho osloví, koho při tom využijí, hlavně tedy otázka, jak jsou města ovlivněna Evropou a zároveň, jak tu Evropu ovlivňují. Komunikace měst a Evropy je jedno téma. A druhé, kterému se věnuji, je spíše takový koníček, o tom raději přednáším, a to je role Německa v rámci evropské integrace. To znamená, že sleduji, jakým vývojem se Německo stalo lídrem v rámci evropské integrace, a jestli to bylo přes vůli ostatních nebo na základě vůle ostatních států, jak k této roli dospělo, jak ji využívá a tak dále.

Jak vzpomínáte na léta strávená na GJW?

Ze studia na gymnáziu mám smíšené pocity. Rád vzpomínám na některé profesory, třeba češtinářku Mgr. Koutnou nebo němčinářku Mgr. Petrželovou, za kterými jsem se i několikrát vrátil. Obecně ale pro mě bylo toto období spojené s obrovským stresem, který panoval z mého „nenadání“ pro některé přírodovědné předměty, protože jsem se s nimi nedokázal sžít. Učení se na písemky v těchto předmětech mi sebralo 5 krát více času, než by bylo vhodné. Pamatuji si přesně na poslední hodiny matematiky a fyziky v posledním ročníku, jak jsem si oddechl. Zpětně

ale uznávám, že to byla především moje vina, teď to tedy беру jako jakousi součást
mojí minulosti, kterou už moc neřeším. Abych to shrnul, nic proti gymnáziu, ale
vysokou jsem si užíval určitě více.

Máte teď nějaké plány do budoucna?

Ano. Ty plány do budoucna jsou do značné míry dané nějakým předepsaným
kariérním postupem, který mám. Já bych se tak do dvou až tří let rád habilitoval, tedy
napsal habilitační práci a prošel úspěšně docentským řízením. To je převedeno na
neakademické podmínky, něco jako když si třeba lékař udělá atestaci. Takže to je
něco, co bych samozřejmě rád splnil, to se navíc ode mě i očekává. Jinak tematicky
v současné době nemám nějaké velké plány nebo sny, zatím mě baví témata, co
dělám, a neuvažoval jsem, že bych se od nich posunul někam dál. A hlavně ono to
úplně nebude záviset na mě, ale na tom, kam je člověk posunut ostatními, protože
mnohdy naše pracoviště dostane grant na nějaké téma, na nějaký vědecký záměr a
pak se očekává, že se na tom budu také podílet, pomáhat a často je rozpracované
téma právě odlišné od témat, co běžně dělám. Někdy se pak může stát, že se člověku
to svěřené téma zalíbí a on se někam vědecky posune. Samozřejmě není to nějaký
posun z bodu A do bodu Z, ale například z bodu A do bodu B, takže jsou to drobné
přechody, které nastávají. Takže teď budeme například pozorovat v rámci grantu,
který jsme dostali, euroskepticismus v rámci střední Evropy, co vlastně
středoevropské státy chtějí v rámci evropské integrace, jak chtějí změnit Evropu, jestli
mají nějaké společné plány, nebo jestli jsou to jenom nějaké výkřiky z různých stran,
které nemají společný jmenovatel. Něco takového teď budeme zkoumat, budeme
dělat rozhovory, cestovat z části po středoevropských státech, z části do Bruselu,
budeme se bavit s úředníky v Evropské komisi.

Dominik Zajíček

Vánoční wol(kr)oviny

Máme tu něco pro milovníky vánočních vtípků, citátů a básniček. Tento výběr nejen z internetu vás určitě pobaví stejně jako mě. I já vám všem přeji veselé Vánoce a nezapomeňte upéct dárky, zapálit stromeček, zabalit kapra a zabít vánočku!

Rodiče mají dvě děti - jednoho pesimistu a druhého velkého optimistu. Na Vánoce chtějí rodiče děti vyzkoušet. Pesimistovi vykoupí obchod s hračkami a optimistovi dovezou do pokoje kopu koňského hnoje. Zazvoní na zvonec a děti běží do pokoje podívat se na dárky. Z pokoje pesimisty se ozývá pláč. "Tolik dárků, všichni mi budou závidět, hračky se budou kazit a tolik baterek do nich." Z pokoje optimisty se ozývá smích. Když přijdou do pokoje, optimista se přehrabuje v hnoji a říká: "Tolik hnoje, to tu musí být někde koník!"

Co si myslí pes, když vidí vánoční stromek? „Konečně rozsvítili na záchodě!“

„Nikdy si nedělej starosti s velikostí vánočního stromku. V očích dětí je vždy vysoký přes 30 stop.“

Larry Wilde, komik

Ptá se kapr svého přítele: „Hele, Fanouši, ty věříš na život po Vánocích?“

Urazil se na mne kapr, že ho vážně neberem, nejvíc se ho však dotklo, že ho večer sežerem. Tvářil se moc potměšile, když mě viděl s paličkou, ukazoval na mne z vany sprostá gesta ploutvičkou. Vyhrožoval sebevraždou, že vypustí si vanu, nechce župan ze strouhanky, nesnese tu hanbu! I vyhověli jsme mu přece - v obýváku bazének, ať si s námi oslavuje, ten náš rybí kretének...

Básnička od neznámého autora

Milý Ježíšku, tento rok se nechám pod stromečkem překvapit, ale určitě bych tam rád našel aspoň jednu knihu, která má míň než 125 stránek.

Milý Ježíšku, letos bych si k Vánocům přál tučné bankovní konto a hubenou postavu. Hlavně to nepřehod' jako minulý rok.

Oblíbený americký vtípek

Petr Schuster

